A TÖRVÉNYSZÉK VÉGZÉSE (nyolcadik tanács)

2020. május 20.*

„Megsemmisítés iránti kereset – Energia – A földgáz belső piaca – (EU) 2019/692 irányelv – A 2009/73/EK irányelv bizonyos rendelkezéseitől való eltérésről szóló határozatok meghozatalára vonatkozó 49a. cikk beiktatása az irányelvbe – A 2009/73 irányelv alkalmazása harmadik országokba irányuló, illetve onnan kiinduló földgázvezetékekre – A 2009/73 irányelvben foglalt kötelezettségek alóli eltérések megadására vonatkozóan megállapított 2020. május 24-i határidő vitatása – A közvetlen érintettség hiánya – A személyében való érintettség hiánya – Elfogadhatatlanság”

A T-530/19. sz. ügyben,

a **Nord Stream AG** (székhelye: Zug [Svájc], képviselik: M. Raible, C. von Köckritz és J. von Andreae ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselik: L. Visaggio, J. Etienne és I. McDowell, meghatalmazotti minőségben)

és

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: A. Lo Monaco és S. Boelaert, meghatalmazotti minőségben)

alperesek ellen

a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló 2009/73/EK irányelv módosításáról szóló, 2019. április 17-i (EU) 2019/692 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2019. L 117., 1. o.) részleges megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: J. Svenningsen elnök (előadó), R. Barents és C. Mac Eochaidh bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Végzést

A jogvita előzményei

1 A földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 98/30/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. június 26-i 2003/55/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2003. L 176., 57. o.; magyar nyelvű különkiadás 12. fejezet, 2. kötet, 230. o.) hatályon kívül helyezte és felváltotta a 2009. július 13-i 2009/73/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2009. L 211., 94. o.; helyesbítés: HL 2015. L 167., 97. o.).

2 A 2009/73 irányelv célja, hogy közös szabályokat állapítson meg a földgázszállításra, -elosztásra, -ellátásra és -tárolásra vonatkozóan annak érdekében, hogy elősegítse a piacra jutást és előmozdítsa az egyenlő versenyfeltételeket és a hátrányos megkülönböztetéstől mentes versenyt. E tekintetben ez az irányelv többek között a szállítási rendszerek és a szállításirendszer-üzemeltetők szétválasztására vonatkozó kötelezettséget ír elő, valamint előírja a harmadik felek szállító- és elosztóhálózathoz való hozzáférésének – nyilvános díjak alapján történő – lehetővé tételét.

3 A 2009/73 irányelv 36. cikke értelmében a jelentősebb új gázipari infrastruktúrák, azaz a rendszerösszekötők, a cseppfolyósítottföldgáz-létesítmények és a földgáztárolók kérelem alapján, meghatározott feltételek mellett – meghatározott ideig – mentesülhetnek az ezen irányelv által előírt bizonyos kötelezettségek hatálya alól. E mentesüléshez bizonyítani kell többek között, hogy a beruházás növelni fogja a gázellátásban kialakuló versenyt és a gázellátás biztonságát, valamint, hogy a beruházással kapcsolatos kockázatok olyan mértékűek, hogy a beruházás meg sem valósulna, ha a mentességet nem kapná meg.

4 A Nord Stream AG felperes a svájci jog szerinti társaság, amely 51%-ban a PJSC Gazprom orosz társaság tulajdonában, ezenkívül pedig négy svájci társaság tulajdonában áll, ez utóbbiak közül két, közvetetten német társaság tulajdonában álló társaság 15,5–15,5%-os részesedéssel, egy közvetetten egy francia társaság tulajdonában álló társaság és egy holland társaság leányvállalata pedig 9–9%-os részesedéssel rendelkezik. A felperes a tulajdonosa és üzemeltetője az Északi Áramlat – két csővezetékből álló – rendszernek, amelynek építése 2012-ben fejeződött be, és amelyet 50 évig terveznek üzemeltetni. E rendszer biztosítja a Viborg (Oroszország) és a Greifswaldhoz (Németország) közeli Lubmin (Németország) közötti gázszállítást. A gázt német területre érve a NEL és az OPAL szárazföldi gázvezetékeken szállítják, amelyek – a német szabályozó hatóság felügyelete mellett – a 2009/73 irányelvből eredő kötelezettségek hatálya alá tartoznak.

5 Az Európai Bizottság 2017. november 8-i COM(2017) 660 final javaslata alapján az Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa 2019. április 17-én elfogadta a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló 2009/73/EK irányelv módosításáról szóló (EU) 2019/692 irányelvet (HL 2019. L 117., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott irányelv), amely a kihirdetését követő huszadik napon, vagyis 2019. május 23-án lépett hatályba.

6 A megtámadott irányelv (3) preambulumbekezdése szerint az irányelv célja, hogy felszámolja a földgáz belső piacának teljes kiépítését akadályozó azon tényezőket, amelyek a harmadik országokba irányuló, illetve onnan kiinduló földgázszállító vezetékekre vonatkozó uniós piaci szabályok alkalmazásának – máig tartó – elmulasztásából származnak.

7 E tekintetben a 2009/73 irányelv 2. cikkének a megtámadott irányelvvel módosított 17. pontja rögzíti, hogy a „rendszerösszekötő” fogalma nem csupán „[minden] olyan szállítóvezeték[re terjed ki], amely az érintett tagállamok nemzeti szállítási rendszereinek összekapcsolása céljából keresztezi a tagállamok közötti határt vagy azon átnyúlik”, hanem „[minden] olyan szállítóvezeték[re is], amely egy tagállam és egy harmadik ország között a tagállamok területéig vagy e tagállam parti tengeréig terjed”.

8 Ugyanakkor a 2009/73 irányelv megtámadott irányelvvel beiktatott 49a. cikkének (1) bekezdése szerint „[e]gy tagállam és egy harmadik ország közötti, 2019. május 23-át megelőzően kiépített szállítóvezetékek tekintetében azon tagállam, amelynek területén a szóban forgó szállítóvezeték először csatlakozik [az e] tagállami hálózathoz, határozhat úgy, hogy a területén és a parti tengerén található szóban forgó szállítóvezeték-szakaszok tekintetében objektív okokból, például a beruházás megtérülésének lehetővé tétele céljából, vagy ellátásbiztonsági okokból eltér a [2009/73 irányelv bizonyos rendelkezéseitől], amennyiben az eltérés nincs hátrányos hatással a versenyre vagy a földgáz belső piacának hatékony működésére vagy az Unión belüli ellátásbiztonságra”. E 49a. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik továbbá, egyrészről, hogy az ilyen típusú eltéréseket „időben korlátozni kell, objektív indokolás alapján legfeljebb 20 évre, amely indokolt esetben megújítható, és olyan feltételekhez lehet kötni, amelyek a fenti körülmények eléréséhez hozzájárulnak”, és másrészről, hogy „[a]z ilyen eltérések nem alkalmazhatók egy tagállam és egy olyan harmadik ország közötti szállítóvezetékekre, amely köteles [a módosított 2009/73] irányelvet átültetni, és amely az Unióval kötött megállapodás értelmében ezt az irányelvet ténylegesen végre is hajtja”.

9 A megtámadott irányelv egyébiránt oly módon módosította a 2009/73 irányelv 36. cikkét, hogy e cikk (1) bekezdésének e) pontjában rögzítette, hogy az új infrastruktúrák részére e rendelkezés alapján biztosított mentesség nem lehet hátrányos hatással többek között „az Unión belüli földgázellátás biztonságára”.

10 A 2009/73 irányelvbe a megtámadott irányelvvel beiktatott módosítások átültetését illetően a megtámadott irányelv 2. cikke úgy rendelkezik, hogy – azon tagállamok kivételével, amelyek földrajzilag nem határosak harmadik országokkal és nem rendelkeznek harmadik országokkal közös szállítóvezetékekkel, valamint földrajzi helyzetéből kifolyólag Ciprus és Málta kivételével – „[a] tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy [ennek az irányelvnek] a 2009/73/EK irányelv 49a. cikke szerinti bármilyen eltérés sérelme nélkül legkésőbb 2020. február 24-ig megfeleljenek”.

Az eljárás és a felek kérelmei

11 A Törvényszék Hivatalához 2019. július 26-án benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet, amelyben azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott irányelvet annyiban, amennyiben az a 2009/73 irányelvbe beiktatja az új 49a. cikk (3) bekezdésének első mondatát, amely szerint „[a]z [e 49a. cikk] (1) és (2) bekezdés[é]nek megfelelő[, eltérésről szóló] határozatokat 2020. május 24-ig meg kell hozni”;

– a Parlamentet és/vagy a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

12 A Törvényszék Hivatalához 2019. október 2-án benyújtott beadványában a Lengyel Köztársaság, 2019. október 15-én benyújtott beadványában a Bizottság, 2019. október 30-án benyújtott beadványában a Litván Köztársaság és az Észt Köztársaság, valamint 2019. november 6-án benyújtott beadványában a Lett Köztársaság a Törvényszék eljárási szabályzatának 143. cikke alapján kérte, hogy a Parlament és a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson.

13 A Törvényszék Hivatalához 2019. október 14-én benyújtott külön beadványában a Tanács a Törvényszék eljárási szabályzata 130. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő, amelyben azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

14 A Törvényszék Hivatalához 2019. október 15-én benyújtott külön beadványában a Parlament a Törvényszék eljárási szabályzata 130. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő, amelyben azt kéri, hogy a Törvényszék:

– elsődlegesen:

  – utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant;

  – a felperest kötelezze a költségek viselésére;

– másodlagosan, amennyiben a Törvényszék az elfogadhatatlansági kifogást elutasítja, vagy úgy határoz, hogy az elfogadhatatlansági kifogásról az eljárást befejező határozatban dönt, állapítson meg új határidőt a Parlament és a Tanács számára az ellenkérelmük benyújtására.

15 A Törvényszék Hivatalához 2019. december 6-án benyújtott, a Parlament és a Tanács által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételeiben a felperes kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el e kifogásokat mint megalapozatlanokat, és következésképpen a keresetet nyilvánítsa elfogadhatónak.

16 2020. április 4-i határozatával a Törvényszék elnöke az eljárási szabályzat 67. cikkének (2) bekezdése alapján elrendelte, hogy a jelen ügyet különleges körülményeire tekintettel soron kívül bírálják el.

A jogkérdésről

Az elfogadhatatlansági kifogásokról

17 Elfogadhatatlansági kifogása alátámasztásaként a Parlament azt állítja, hogy a felperes nem rendelkezik kereshetőségi joggal a megtámadott irányelv részleges megsemmisítésének kérése tekintetében, ezenkívül kétségei vannak a felperesnek a megtámadott irányelv e részleges megsemmisítésére irányuló eljáráshoz fűződő érdekét illetően. Ami a Tanácsot illeti, elfogadhatatlansági kifogása alátámasztásaként előadja, hogy a kereset elfogadhatatlan, mivel először is, a felperesnek nem fűződik érdeke a megtámadott irányelv részleges megsemmisítésére irányuló eljáráshoz, másodszor, a felperes nem rendelkezik kereshetőségi joggal a megtámadott irányelv részleges megsemmisítése iránt, és harmadszor, a kért részleges megsemmisítés a megtámadott irányelv jelentős módosításához vezetne.

18 A felperes azt állítja, hogy érdeke fűződik a megtámadott irányelv részleges megsemmisítéséhez és kereshetőségi joggal rendelkezik ez iránt.

19 E tekintetben az eljárási szabályzat 130. cikke értelmében, ha az alperes vagy alperesek külön iratban azt kérik, hogy a Törvényszék az ügy érdemét nem érintve döntsön az elfogadhatatlanság vagy a hatáskör hiánya tárgyában, a Törvényszéknek a lehető leghamarabb érdemben döntenie kell a kérelemről, adott esetben pedig miután megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát.

20 A jelen ügyben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az iratanyag alapján az ügy körülményei kellően fel vannak tárva, és úgy dönt, hogy a Parlament és a Tanács által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokról végzés útján határoz anélkül, hogy szükség lenne az eljárás szóbeli szakaszának megnyitására, tekintettel arra, hogy az alábbiakban megjelölt okokból és attól függetlenül, hogy a felperes igazolja-e az eljáráshoz fűződő érdekét, a felperes nem bizonyította, hogy kereshetőségi joggal rendelkezik a megtámadott irányelv részleges megsemmisítése iránt.

Előzetes megfontolások

21 Az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében „[b]ármely természetes vagy jogi személy az első és második bekezdésben említett feltételek mellett eljárást indíthat [első eset] a neki címzett vagy [második eset] az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen, továbbá [harmadik eset] az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket”.

22 E tekintetben, bár az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése nem foglalkozik kifejezetten a természetes vagy jogi személyek által valamely irányelvvel szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresetek elfogadhatóságával, az ítélkezési gyakorlatból mindazonáltal kitűnik, hogy ez az egyetlen körülmény nem elegendő az ilyen keresetek elfogadhatatlanná nyilvánításához. Az uniós intézmények ugyanis csupán a szóban forgó jogi aktus formájának a megválasztásával nem zárhatják ki a Szerződés e rendelkezése által a természetes vagy jogi személyeknek biztosított bírói jogvédelmet (lásd analógia útján: 2002. szeptember 10-i Japan Tobacco és JT International kontra Parlament és Tanács végzés, T-223/01, EU:T:2002:205, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 Mindemellett az EUMSZ 288. cikk harmadik bekezdésének megfelelően valamely irányelv címzettjei a tagállamok. Így az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében a felpereshez hasonló természetes vagy jogi személyek csak akkor indíthatnak megsemmisítés iránti keresetet a megtámadott irányelvhez hasonló irányelv ellen, ha az vagy a „második eset” szerint őket közvetlenül és személyükben érinti, vagy a „harmadik eset” szerint olyan rendeleti jellegű jogi aktusnak tekinthető, amely őket közvetlenül érinti, és nem tartalmaz végrehajtási intézkedéseket (lásd ebben az értelemben: 2010. október 25-i Microban International és Microban [Europe] kontra Bizottság ítélet, T-262/10, EU:T:2011:623, 19. pont; 2013. szeptember 6-i Sepro Europe kontra Bizottság ítélet, T-483/11, nem tették közzé, EU:T:2013:407, 29. pont; 2014. július 7-i Wepa Lille kontra Bizottság végzés, T-231/13, nem tették közzé, EU:T:2014:640, 20. pont).

24 Ami a „rendeleti jellegű jogi aktusnak” az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében meghatározott „harmadik eset” szerinti fogalmát illeti, azt akként kell értelmezni, hogy az valamennyi általános hatályú jogi aktusra vonatkozik, a jogalkotási aktusok kivételével. Ez utóbbi aktusok tekintetében a Lisszaboni Szerződés szövegezői ugyanis a magánszemélyeknek az ilyen aktusok megsemmisítésének kérésére vonatkozó lehetőségét illetően szűkítő megközelítést kívántak fenntartani, amely az említett jogalkotási aktusok általi „közvetlenül és személyükben való érintettség” bizonyítására irányult (lásd ebben az értelemben: 2013. október 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 59. és 60. pont, valamint az Európai Konvent Titkársága, a Bíróság munkamódszerével foglalkozó munkacsoport 2003. március 25-i végső jelentése [CONV 636/03. dokumentum, 22. pont] és a Konvent Elnökségének való megküldésről szóló, 2003. május 12-i feljegyzés [CONV 734/03. dokumentum, 20. o.]).

25 E tekintetben a jogalkotási aktus és a rendeleti jellegű jogi aktus közötti különbség az EUM-Szerződés értelmében azon a szemponton alapul, hogy elfogadásához jogalkotási eljárás vezetett-e, vagy sem (lásd: 2015. január 7-i Freitas kontra Parlament és Tanács végzés, T-185/14, nem tették közzé, EU:T:2015:14, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az EUMSZ 289. cikk értelmében ugyanis a jogalkotási eljárás keretében elfogadott jogi aktusok jogalkotási aktusoknak minősülnek, éppúgy, mint a Szerződések által külön meghatározott esetekben a tagállamok egy csoportjának vagy a Parlamentnek a kezdeményezésére, az Európai Központi Bank (EKB) ajánlására vagy a Bíróság, illetve az Európai Beruházási Bank (EBB) kérelme alapján elfogadott bizonyos aktusok.

26 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a megtámadott irányelvet az EUMSZ 194. cikk (2) bekezdése alapján és az EUMSZ 294. cikkben leírt rendes jogalkotási eljárásban fogadták el. Következésképpen az említett irányelv az EUM-Szerződés értelmében jogalkotási aktusnak minősül, a 2009/73 irányelvbe többek között a 49a. cikk beiktatását előíró 1. cikkét is beleértve, amelynek részleges megsemmisítését a felperes a jelen ügyben kéri.

27 E körülmények között, függetlenül attól, hogy a megtámadott irányelv mint olyan előírja a címzettjeit jelentő bizonyos tagállamok számára átültető intézkedések meghozatalát, ami már önmagában véve kizárja, hogy „végrehajtási intézkedéseket” maga után nem vonó aktusnak minősülhessen, a felperesnek az említett irányelvvel szembeni kereshetőségi jogára vonatkozó feltétel nem alapulhat az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében említett „harmadik eseten”, mivel a megtámadott jogi aktus, vagyis a megtámadott irányelv nem minősül az e rendelkezés értelmében vett „rendeleti jellegű jogi aktusnak”.

28 Az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében említett „második esetet” illetően emlékeztetni kell arra, hogy bizonyos körülmények között még az érintett gazdasági szereplők összességére vonatkozó jogalkotási aktus is e szereplők közül egyeseket e rendelkezés értelmében közvetlenül és személyében érinthet (lásd ebben az értelemben: 1985. január 17-i Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ítélet, 11/82, EU:C:1985:18, 11–32. pont; 2000. június 27-i Salamander és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-172/98 és T-175/98–T-177/98, EU:T:2000:168, 30. pont).

29 Ezért a jelen ügyben meg kell vizsgálni, hogy a felperes az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése által a „második esetet” illetően támasztott feltételekre tekintettel bizonyította-e, hogy a megtámadott irányelv őt közvetlenül és személyében érinti, emlékeztetve arra, hogy az e rendelkezésben szereplő közvetlen és személyes érintettség fogalma megfelel az EK 230. cikk negyedik bekezdésében szereplő e fogalomnak, amelyet a Lisszaboni Szerződés szövegezőinek nem állt szándékában módosítani (lásd ebben az értelemben: 2013. október 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 70. és 71. pont).

A felperes közvetlen érintettségéről

30 A Parlament véleménye szerint a felperest nem érinti közvetlenül a megtámadott irányelv azon rendelkezése, amelynek részleges megsemmisítését a jelen ügyben kéri, mivel e rendelkezés címzettjei kifejezetten a tagállamok, amelyek feladata, hogy a gazdasági szereplők kérelme nyomán az esetleges eltérést megadják, az említett rendelkezés tehát nem befolyásolja a felperes jogi helyzetét és arra nincs hatással sem.

31 Közelebbről, a Parlament szerint az említett rendelkezésben semmi nem kötelezi a felperest arra, hogy meghatározott határidőn belül a módosított 2009/73 irányelvben foglalt kötelezettségek alóli eltérést kérjen. Így, mivel a megtámadott irányelvben semmi nem utal arra, hogy a felperesnek mely időpontig kell ilyen eltérést kérelmeznie, a tagállamok feladata, hogy az ezen irányelvet átültető nemzeti intézkedések keretében az eltérés iránti kérelem benyújtására vonatkozó eljárási szabályokat határozzanak meg, és e tekintetben mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, feltéve, hogy az említett szabályokat oly módon határozzák meg, amely biztosítja, hogy az esetleges eltérés iránti kérelmeket megfelelő időben meg lehessen vizsgálni és azoknak adott esetben megfelelő időben helyt lehessen adni.

32 Így a Parlament szerint a megtámadott irányelv Németországban történő átültetésére irányuló törvénytervezetet kell figyelembe venni, amely lehetőséget biztosít a gazdasági szereplők számára, hogy az eltérés iránti kérelmet az e nemzeti törvény 2019. december 12-én történő hatálybalépését követő 30 napon belül benyújtsák, és e tekintetben, amennyiben a felperes elmulasztaná kérelmének a nemzeti hatóságok által meghatározott e határidőn belüli benyújtását, az említett német törvény, és nem a megtámadott irányelv lenne hatással a jogi helyzetére. A Parlament megítélése szerint, még ha a megtámadott irányelv az eltérések megadására vonatkozó határidőt ír is elő, a tagállamok mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek az eltérés iránti kérelmek benyújtásának időpontját illetően, ami azt jelenti, hogy az egyes tagállamokban eltérően alakul az a – felperes által vitatott, szerinte állítólagosan túl rövid vagy szigorú – teljes időtartam, amely alatt a gazdasági szereplők a kérelmeket benyújthatják és a

nemzeti hatóságok azokat elbírálhatják. Németországban az eltérésre vonatkozó eljárásokat így öt és hat hónap közötti időtartam alatt, 2019. december 12. és 2020. május 24. között lehet kezdeményezni és lefolytatni.

33 A Tanács azt állítja, hogy a felperest nem érinti közvetlenül sem általában véve a megtámadott irányelv, sem konkrétan ezen irányelvnek az az egyetlen rendelkezése, amelynek részleges megsemmisítését kéri. E tekintetben a felperes nem fejtette ki, hogy a megtámadott irányelvvel a tagállamokra rótt bármely jogi kötelezettség – a tagállamok számára a módosított 2009/73 irányelv alóli eltérések megadására vonatkozóan előírt határidőt is beleértve – hogyan lenne alkalmas arra, hogy a felperes helyzetére közvetlen joghatásokat gyakoroljon. Ezenkívül a megtámadott irányelv végrehajtása által a felperesre gyakorolt, a keresetlevélben állított következmények tisztán hipotetikus jellegűek, mivel csak akkor konkretizálódnak, ha nem biztosítanak a felperes részére eltérést, ez a körülmény azonban a jelen kereset megindításának időpontjában nem volt ismert. A tagállamok továbbá mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek a megtámadott irányelvet átültető nemzeti intézkedések elfogadása során, és főképp szabad kezet kapnak azon lehetőséget illetően, hogy a harmadik államokba irányuló és/vagy onnan kiinduló szállítóvezetékek számára eltéréseket biztosítsanak. Valójában azzal, hogy a felperes a keresetlevél 21. pontjában hangsúlyozza, hogy „amint a módosított irányelvet Németországban átültetik, a [2009/73] irányelvet végrehajtó német jogszabály teljes mértékben alkalmazandó lesz az Északi Áramlat német szakaszára”, valamint jelzi azt is, hogy eltérést kíván kérni a német hatóságoktól, maga a felperes is elismeri, hogy a megtámadott irányelv általi közvetlen érintettségének feltételei a jelen ügyben nem állnak fenn.

34 Keresetlevelében, valamint a Parlament és a Tanács által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételeiben a felperes azt állítja, hogy a megtámadott irányelv őt közvetlenül érinti, mivel a német szabályozó hatóság által a 2009/73 irányelvbe a megtámadott irányelvvel beiktatott 49a. cikk alapján hozott, eltérésről szóló határozat hiányában a 2009/73 irányelv követelményei alkalmazandóak rá. Ugyanez a helyzet a 2009/73 irányelv 9. cikkében előírt, a szállítási rendszerek és a szállításirendszer-üzemeltetők szétválasztásával kapcsolatos kötelezettségek, az ezen irányelv 32. cikkében előírt, a harmadik felek számára a gázvezetékéhez való hozzáférés biztosítására vonatkozó kötelezettség, továbbá az említett irányelv 41. cikkének (1) és (6) bekezdésében, valamint a megfelelő német átültető jogszabályokban előírt, a díjakkal kapcsolatos kötelezettségek esetében.

35 Ezeknek az új kötelezettségeknek a felperes számára a rá vonatkozó részvényesi megállapodás, az alapító okirata, valamint a Gazprom export LLC-vel kötött gázszállítási megállapodás jelentős módosításaival kell járniuk. Márpedig e tekintetben annak lehetősége, hogy a felperes a német szabályozó hatóságtól a megtámadott irányelvvel beiktatott új 49a. cikk alapján eltérést kérjen, amelynek megszerzése a felperes esetében túlzott nehézséggel járna vagy akár lehetetlen lenne, nem orvosolja a felperes helyzetének közvetlen és súlyos érintettségét, különösen, mivel az ilyen típusú eltérés csak a 2009/73 irányelvben foglalt bizonyos kötelezettségekre vonatkozik, ezeket az eltéréseket csupán ideiglenes jelleggel adják meg, és a túlzottan rövid idő, amely alatt – a jelen ügyben legkésőbb 2020. május 24-ig – a nemzeti szabályozó hatóságoknak el kell bírálniuk az eltérés iránti kérelmeket, veszélyezteti a felperes arra való lehetőségét, hogy ilyen eltérésben részesüljön. Végül, ami a megtámadott irányelv ezen határidőt előíró, a jelen ügyben a felperes által megsemmisíteni kért rendelkezését illeti, e rendelkezés nem hagy mérlegelési jogkört a tagállamok számára, amely folytán alkalmazása tisztán automatikus jellegű, és egyedül az Unió szabályozása alapján történik.

36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének „második esetében” előírt azon feltétel, miszerint a kereset tárgyát képező uniós jogi aktusnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, két együttes feltétel teljesülését követeli meg, nevezetesen elsőként azt, hogy ez az aktus közvetlen hatást gyakoroljon a felperes jogi helyzetére, másfelől azt, hogy ne hagyjon mérlegelési jogkört az intézkedés végrehajtására kötelezett címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az Európai Unió szabályozása alapján történik (2008. június 19-i US Steel

Košice kontra Bizottság végzés, C-6/08 P, nem tették közzé, EU:C:2008:356, 60. pont; 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42. pont).

37 Ugyanez a helyzet akkor, ha a címzettek azon lehetősége, hogy valamely európai uniós jogi aktust ne hajtsanak végre, pusztán elméleti, és semmi kétség nem fér ahhoz, hogy szándékukban áll e jogi aktusnak megfelelően eljárni (lásd: 2008. június 19-i US Steel Košice kontra Bizottság végzés, C-6/08 P, nem tették közzé, EU:C:2008:356, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. december 4-i Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo kontra Bizottság ítélet, C-342/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:1043, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy – általános jelleggel – a megtámadott irányelv hatálybalépése óta a felpereshez hasonló gázvezeték-üzemeltetők gázszállító vezetékeinek egy része, a jelen esetben a valamely tagállam és egy harmadik állam között található, a tagállam területéig tartó, vagy a tagállam parti tengerében található része potenciálisan már a 2009/73 irányelvben és az ezen módosított irányelvet átültető nemzeti rendelkezésekben előírt kötelezettségek hatálya alá tartozik.

39 Ugyanakkor, ami a konkrét kötelezettségeket, amelyek a felpereshez hasonló bizonyos üzemeltetők gázszállító vezetékeinek adott részére a módosított 2009/73 irányelv rendelkezései alapján vonatkozni fognak, valamint az e kötelezettségek pontos meghatározásának módját illeti, ezek a nemzeti átültető intézkedésektől fognak függni, amelyeket az a tagállam, amelynek parti tengerében a csővezeték e része található, a megtámadott irányelv – EUMSZ 288. cikk harmadik bekezdésével összefüggésben értelmezett – 2. cikke alapján legkésőbb 2020. február 24-ig el fog fogadni vagy elfogadott.

40 Valamely irányelv ugyanis önmagában nem keletkeztethet magánszemélyekre vonatkozó kötelezettséget, következésképpen a nemzeti hatóságok – az említett irányelv átültetése érdekében e hatóságok által előzetesen elfogadott intézkedések hiányában – arra a gazdasági szereplőkkel szemben nem is hivatkozhatnak (1986. február 26-i Marshall ítélet, 152/84, EU:C:1986:84, 48. pont; 2014. július 7-i Group'Hygiène kontra Bizottság végzés, T-202/13, EU:T:2014:664, 33. pont; lásd még ebben az értelemben: 1994. július 14-i Faccini Dori ítélet, C-91/92, EU:C:1994:292, 20. és 25. pont).

41 Így attól függetlenül, hogy a megtámadott irányelv rendelkezései egyértelműek és kellően pontosak-e, ezek a rendelkezések az állami átültető intézkedések elfogadását megelőzően és attól függetlenül nem képezhetik a felperest terhelő kötelezettségek közvetlen forrását, és ennek alapján az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében önmagukban nem érinthetik közvetlenül a felperes jogi helyzetét (lásd ebben az értelemben: 2000. június 27-i Salamander és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-172/98 és T-175/98–T-177/98, EU:T:2000:168, 54. pont; 2014. július 7-i Group'Hygiène kontra Bizottság végzés, T-202/13, EU:T:2014:664, 33. pont). Közelebbről, a német szabályozó hatóság a Németországi Szövetségi Köztársaság által a megtámadott irányelv átültetése érdekében elfogadott intézkedések hiányában nem követelheti meg a felperestől, hogy az említett irányelv által előírtak szerint eleget tegyen az esetére újonnan alkalmazandó kötelezettségeknek.

42 E tekintetben az a körülmény, hogy a felperes tevékenységeire részlegesen már az uniós jog, a jelen esetben a módosított 2009/73 irányelv irányadó, mindenesetre csupán a felperes azon döntésének következménye, hogy az Unió területén, a jelen esetben az uniós tagállamok parti tengerében kívánja tevékenységét fejleszteni és folytatni (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i Air Transport Association of America és társai ítélet, C-366/10, EU:C:2011:864, 127. és 128. pont). A megtámadott irányelv azonban önmagában a hatálybalépése óta nem gyakorol közvetlen hatásokat a felpereshez hasonló gazdasági szereplők jogi helyzetére, és mindenesetre nem gyakorol ilyen hatásokat a 2. cikkének (1) bekezdésében foglalt átültetési határidő lejárta előtt.

43 Egyébiránt a felperes azon álláspontjának elfogadása, amely szerint a megtámadott irányelv hatálybalépése közvetlenül érintette a jogi helyzetét, azon az alapon, hogy az Északi Áramlat kettős gázvezetékből álló rendszerének üzemeltetése korábban nem tartozott a 2009/73 irányelv tárgyi hatálya

alá, annak megállapítását jelentené, hogy minden alkalommal, amikor az Unió egy adott területet újonnan szabályoz oly módon, hogy a gazdasági szereplők számára őket korábban nem terhelő kötelezettségeket állapít meg, e jogi szabályozás, még ha irányelv formájában és a rendes jogalkotási eljárás szerint fogadják is el, az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében szükségképpen és közvetlenül érinteni fogja a gazdasági szereplőket. Márpedig egy ilyen megközelítés ellentétes lenne magával az EUMSZ 288. cikk harmadik bekezdésének szövegével, amely szerint „[a]z irányelv[ek] az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező[ek], azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyj[ák]”, és következésképpen azzal, hogy a gazdasági szereplők jogi helyzetét főszabály szerint az irányelvek átültetése érdekében elfogadott nemzeti intézkedések érintik.

44 Ezért a jelen esetben a felpereshez hasonló gazdasági szereplők csak a megtámadott irányelv átültetése érdekében a tagállamok, a jelen esetben a Németországi Szövetségi Köztársaság által elfogadásra kerülő vagy elfogadott nemzeti intézkedéseken keresztül fognak a megtámadott irányelvvel módosított 2009/73 irányelvben foglalt kötelezettségek hatálya alá tartozni vagy tartoznak e kötelezettségek hatálya alá (lásd ebben az értelemben: 2002. szeptember 10-i Japan Tobacco és JT International kontra Parlament és Tanács végzés, T-223/01, EU:T:2002:205, 47. pont; 2014. július 7-i Group’Hygiène kontra Bizottság végzés, T-202/13, EU:T:2014:664, 33. és 36. pont).

45 E tekintetben egyrészről a jelen kereset megindításának időpontjában a Németországi Szövetségi Köztársaságot illetően hiányoztak az ilyen intézkedések. Másrészről a felperes állításával ellentétben mindenesetre meg kell állapítani, hogy ami a tagállamok által legkésőbb 2020. február 24-ig elfogadandó nemzeti átültető intézkedéseket illeti, amelyeknek a gazdasági szereplőkkel szemben kötelezővé kellett tenniük a megtámadott irányelvvel módosított 2009/73 irányelvben foglalt kötelezettségeket, a tagállamok mérlegelési mozgástérrel rendelkeztek ezen irányelv rendelkezéseinek végrehajtása során.

46 Ami ugyanis egyrészről a módosított 2009/73 irányelv 9. cikkében rögzített kötelezettségeket illeti, a tagállamoknak e 9. cikk (8) bekezdésének megtámadott irányelvvel beiktatott új első albekezdése, valamint e cikk megtámadott irányelvvel beiktatott (9) bekezdése alapján lehetőségük van arra, hogy úgy döntsenek, nem alkalmazzák az e 9. cikk (1) bekezdésében előírt, a szállítási rendszerek és a szállításirendszer-üzemeltetők szétválasztására vonatkozó kötelezettséget. Pontosabban „dönthet[nek]” így az egy tagállamot egy harmadik országgal összekötő gázszállítási rendszernek az adott tagállam határa és az adott tagállam hálózatának első rendszerösszekötési pontja közötti részét illetően, egyrészről, amennyiben 2019. május 23-án a szállítási rendszer egy vertikálisan integrált vállalkozás része, és másrészről, amennyiben 2019. május 23-án a szállítási rendszer egy vertikálisan integrált vállalkozás része, és olyan szabályok vannak érvényben, amelyek a 2009/73 irányelv IV. fejezetének rendelkezéseinél nagyobb tényleges függetlenséget biztosítanak a szállításirendszer-üzemeltető számára. Hasonlóképpen, ezen irányelv 14. cikkének a megtámadott irányelvvel beiktatott (1) bekezdése alapján a tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem alkalmazzák ezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdését, és az érintett szállítási rendszer tulajdonosának javaslatára és a Bizottság jóváhagyásával független rendszerüzemeltetőt jelölnek

47 Másrészről a 2009/73 irányelv megtámadott irányelvvel eszközölt módosításai, különösen a 36. cikket érintő módosítások és a 49a. cikk beiktatása alapján a nemzeti hatóságok dönthetnek úgy, hogy a „jelentősebb új gázipari infrastruktúr[ák]” és a „tagállam[ok] és […] harmadik ország[ok] közötti, 2019. május 23-át megelőzően kiépített szállítóvezetékek” számára a módosított 2009/73 irányelv bizonyos cikkeitől, a jelen esetben a 36. cikket illetően a 9., 32., 33. és 34. cikktől, valamint a 41. cikk (6), (8) és (10) bekezdésétől, a 49a. cikket illetően pedig a 9., a 10., a 11. és a 32. cikktől, valamint a 41. cikk (6), (8) és (10) bekezdésétől való eltérést engedélyeznek.

48 E tekintetben, amint azt a Parlament helytállóan előadja, a tagállamok feladata, hogy elfogadják azokat a nemzeti intézkedéseket, amelyek lehetővé teszik az érintett gazdasági szereplők számára az eltérés megadásának kérelmezését, a megtámadott irányelvvel módosított 2009/73 irányelv 49a. cikkében

előírt általános szempontokra tekintettel pontosan meghatározzák az ezen eltérések megadásának feltételeit, és meghatározzák az eljárás kereteit, amely a nemzeti szabályozó hatóságuk számára lehetővé teszi az ilyen kérelmekről a megtámadott irányelvben meghatározott határidőkön belül történő határozathozatalt. A nemzeti szabályozó hatóságok ezenkívül e feltételek végrehajtása érdekében széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az ilyen eltérések megadását és az esetleges konkrét feltételeket illetően, amelyekhez ezek az eltérések köthetők (lásd analógia útján: 2019. december 4-i Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo kontra Bizottság ítélet, C-342/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:1043, 48–53. pont).

49 A fentiekből következik, hogy a megtámadott irányelv rendelkezései általános jelleggel nem érintik közvetlenül a felperest.

50 Ugyanez vonatkozik arra az egyetlen rendelkezésre, amelynek megsemmisítését a felperes kéri, tudniillik a megtámadott irányelvvel beiktatott új 49a. cikk (3) bekezdésének első mondatára, amely szerint „[a]z [e 49a. cikk] (1) és (2) bekezdés[é]nek megfelelő[, eltérésről szóló] határozatokat 2020. május 24-ig meg kell hozni”. Ez a mondat ugyanis az e rendelkezés szerinti eltérés iránti kérelmek elbírálásával megbízott nemzeti szabályozó hatóságokat terhelő, arra vonatkozó kötelezettséget ír elő, hogy e kérelmekről legkésőbb 2020. május 24-ig határozzanak. Ez a meghatározott időn belüli eljárásra vonatkozó kötelezettség tehát közvetlenül a nemzeti hatóságokat terheli.

51 Ezzel szemben – a megtámadott irányelv e rendelkezésének végrehajtása során a tagállamokat megillető mérlegelési mozgástér fennállásától függetlenül – az uniós jogalkotó által ekképpen előírt kötelezettség nem érinti közvetlenül az ilyen eltérés iránti kérelmet előterjesztő vagy a felpereshez hasonlóan előterjeszteni kívánó gazdasági szereplőket. Amint azt a Parlament állítja ugyanis, anélkül, hogy ezt a felperes vitatná, a megtámadott irányelvet átültető német törvény úgy rendelkezik, hogy a gazdasági szereplőknek az eltérés iránti kérelmet legkésőbb az e nemzeti törvény hatálybalépését követő 30 napon belül be kellett nyújtaniuk. Ezért a felperes jogi helyzetét közvetlenül e nemzeti rendelkezés érinti, mivel a megtámadott irányelvvel módosított 2009/73 irányelvben foglalt bizonyos kötelezettségek alóli eltérés kéréséhez való jogát – többek között időbeli szempontból – az említett nemzeti rendelkezés szabályozza, mind azon határidőt illetően, amelyen belül a kérelmet be kell nyújtani, mind pedig azon határidőt illetően, amelyen belül azt el fogják bírálni. Ezenkívül a megtámadott irányelv nem rögzíti, hogy egy, a nemzeti szabályozó hatóság előtt folyamatban levő kérelemre nézve milyen következménnyel kellene járnia annak, ha e hatóság nem tudná betartani az említett kérelem elbírálására vonatkozóan az említett irányelv által előírt, 2020. május 24-i határidőt.

52 Végül, a felperes nem hivatkozhat a Törvényszék által a 2009. október 7-i Vischim kontra Bizottság ítéletben (T-380/06, EU:T:2009:392) alkalmazott megoldásra. Ebből az ítéletből, különösen annak 58. pontjából ugyanis kétségkívül kitűnik, hogy a Törvényszék az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben elismerte, hogy a felperest a vitatott irányelv közvetlenül és személyében érintette, amennyiben ez az irányelv felvett egy vegyi anyagot az alapirányelv mellékletébe, amely alapirányelvnek a vitatott irányelv a végrehajtási intézkedését képezte. Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy ezt az ítélkezési gyakorlatbeli álláspontot e felperes különleges jellemzői indokolták. E felperes nyújtotta be ugyanis azt a bejelentést, amely egyrészről a vegyi anyag – kifejezetten a felperes egyik termékére vonatkozó – vizsgálati eljárásához, és másrészről ezen anyag mellékletbe történő felvételéhez vezetett. Ezenkívül e felperes az említett vegyi anyagot tartalmazó növényvédő szerekre vonatkozó meglévő engedélyek jogosultja is volt. Így ez a ténybeli helyzet egyáltalán nem hasonlítható a jelen ügyhöz.

53 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a felperest nem érinti közvetlenül sem a megtámadott irányelv, sem ezen irányelv azon rendelkezése, amelynek részleges megsemmisítését a jelen ügyben kéri.

A felperes személyében való érintettségéről

54 A Parlament azt állítja, hogy a felperes személyében nem érintett. Ami azt a körülményt illeti, hogy a megtámadott irányelv korlátozott számú gazdasági szereplőt érint, a Parlament úgy véli egyrészről, hogy az a körülmény, hogy azon személyek, akikkel szemben ez az irányelv alkalmazandó, szám szerint vagy akár egyedileg többé-kevésbé pontosan meghatározhatók, nem elegendő annak bizonyításához, hogy a felperes személyében érintett, és másrészről, hogy e korlátozott számot az érintett ágazat, azaz a csővezetéken történő gázszállítás oligopolisztikus jellemzői indokolják. Mindenesetre a felperes a megtámadott irányelv elfogadásának időpontjában nem szerzett a gázinfrastruktúrája üzemeltetéséhez való konkrét jogokat, a jelen esetben a gázinfrastruktúrájának a tagállamok szárazföldi területén kívül az uniós jogtól függetlenül történő üzemeltetéséhez való jogot. Egyebekben a felperes nem bizonyította olyan sajátosságok fennállását, amelyek kifejezetten rá jellemzőek, vagy amelyek az Északi Áramlat kettős gázvezeték-rendszert megkülönböztetnék minden más határokon átnyúló rendszerösszekötőtől, amely ténylegesen vagy potenciálisan azzal azonos vagy ahhoz hasonló helyzetben van. Ami a megtámadott irányelvnek a felperes tevékenységeire gyakorolt gazdasági következményeit illeti, az ilyen hatások nem bizonyíthatják, hogy az említett irányelv a felperest személyében érinti.

55 A Tanács azt állítja, hogy a felperest a megtámadott irányelv személyében nem érinti, mivel még annak elismerése esetén is, hogy a megtámadott irányelv jogi következményekkel járhat a felperes helyzetére, úgy tűnik, hogy az említett irányelv rendelkezéseit objektív módon meghatározott jogi helyzetekre kell alkalmazni, és azok nem egyénítik a felperest egy egyedi határozat címzettjéhez hasonló módon. A megtámadott irányelv ugyanis minden, valamely tagállam és egy harmadik ország közötti gázszállító vezetékre alkalmazandó, akár szárazföldi vagy tengeri, meglévő, kiépített vagy új vezetékről legyen is szó, vagy akár olyan vezetékről, amely Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Unióból való kilépése következtében egy tagállam és egy harmadik ország közötti vezetékké vált, vagy olyan vezetékről, amely új tagállamoknak az Európai Unióhoz történő csatlakozása következtében kerül majd az említett irányelv hatálya alá.

56 Egyébiránt a Tanács szerint a felperes nem állíthatja, hogy az uniós jog által nem szabályozott infrastruktúra üzemeltetőjeként fennálló, állítólagos korábbi jogállásának fenntartásához való szerzett joggal rendelkezik. Ez ugyanis egyet jelentene azzal, hogy az uniós társjogalkotó számára megtiltanák a valamely tagállam és egy harmadik állam között a tagállam területéig vagy parti tengeréig tartó gázszállító vezetékek üzemeltetésére vonatkozó bármely új, általánosan alkalmazandó szabály elfogadását. A megtámadott irányelv mindenesetre nem sértette a felperes valamely korábban fennálló konkrét vagy kizárólagos jogának terjedelmét vagy felperes általi gyakorlását.

57 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott irányelv őt személyében érinti, mivel az irányelv által érintett öt gazdasági szereplőből álló szűk, zárt körhöz, tudniillik a 2019. május 23-án már kiépített és működő, harmadik országokat és uniós tagállamokat a tengeren keresztül összekötő és az Unió területén található rendszerösszekötő pontot magában foglaló gázvezetékek tulajdonosai és üzemeltetői közé tartozik. A felperes szerint a megtámadott irányelv azzal a hatással járt, hogy mindezeket az üzemeltetőket a 2009/73 irányelvben és az átültető nemzeti jogszabályokban foglalt valamennyi normatív kötelezettség hatálya alá vonta, mégpedig egy olyan időpontban, amikor az infrastruktúráikra vonatkozó valamennyi befektetési döntést már régen meghozták, és ezeket az infrastruktúrákat már megépítették és üzembe helyezték. Ekképpen a megtámadott irányelv a felpereshez hasonló üzemeltetőket – az ezen új szabályozási korlátozás figyelembevételével a jövőben megépítésre kerülő infrastruktúrák üzemeltetőitől eltérően – megfosztotta a nem szabályozott infrastruktúra üzemeltetőjeként fennálló jogállásuktól. Működési feltételeik a 2014. február 27-i Stichting Woonpunt és társai kontra Bizottság ítélet (C-132/12 P, EU:C:2014:100) 61. pontja értelmében kétségtelenül a korábbinál kedvezőtlenebbé váltak, mivel az infrastruktúráikra alkalmazandó jog alapvető megváltozása érinti őket, és ez jelentős következményekkel járt ezen infrastruktúrák finanszírozási struktúrájára, csakúgy, mint a – felperes egyetlen ügyfeléhez, a Gazprom exporthoz hasonló – gázszállítókkal fennálló

partnerségeikre. Ezenkívül ezek az üzemeltetők különböznek a jövőbeli üzemeltetőktől, mivel ez utóbbiak számára az általuk a jövőben megépítendő infrastruktúrák fogalmilag nem lesznek a megtámadott irányelv értelmében 2019. május 23-án üzemben álló infrastruktúrák.

58 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a valamely uniós jogi aktus címzettjeitől eltérő természetes vagy jogi személyek csak akkor teljesítik az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének második esete értelmében vett személyes érintettséggel kapcsolatos feltételt, ha a megtámadott jogi aktus sajátos tulajdonságaik, vagy olyan ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, amely minden más személytől megkülönbözteti, és ezáltal címzetthez hasonló módon egyéníti őket (1963. július 15-i Plaumann kontra Bizottság ítélet, 25/62, EU:C:1963:17; 2013. október 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 72. pont).

59 A jelen ügyben a felperes úgy véli, hogy őt a megtámadott irányelv, és különösen ezen irányelvnek az a rendelkezése, amelynek részleges megsemmisítését éri, személyében érinti, azon az alapon, hogy a felperes a megtámadott irányelvvel különösen – az egyedi határozatok címzettjeihez hasonló módon – érintett gazdasági szereplők szűk köréhez tartozik. Ez a kör a 2019. május 23-án már kiépített és üzemben álló, harmadik országok parti tengerében található, továbbá az Unió területén található rendszerösszekötő pontot magában foglaló gázvezetékek tulajdonosaiból és üzemeltetőiből áll. Ily módon csak öt, a megtámadott irányelvvel érintett gázvezeték van, tudniillik a felperes által üzemeltetett gázvezeték, továbbá a Greenstream, a Medgaz, a Maghreb-Europe Gas Pipeline és a Transmed gázvezeték.

60 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az a körülmény, hogy azon jogalanyok, akikkel szemben valamely uniós intézkedés alkalmazandó, szám szerint vagy akár egyedileg többé-kevésbé pontosan meghatározhatók, semmi esetre sem jelenti, hogy e jogalanyokat ezen intézkedés által személyükben érintettnek kell tekinteni, amennyiben csupán az állapítható meg, hogy a szóban forgó intézkedés a benne meghatározott objektív jogi vagy ténybeli helyzet folytán alkalmazandó (lásd: 2015. április 28-i T & L Sugars és Sidul Açúcares kontra Bizottság ítélet, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

61 Márpedig, ami a felperes által említett gázvezetékeket illeti, a felperes által üzemeltetett gázvezetéket is beleértve, meg kell állapítani, hogy a megtámadott irányelv ezekre a benne meghatározott objektív jogi és ténybeli helyzet folytán alkalmazandó. A jogalkotó által a 2009/73 irányelvbe a megtámadott irányelvvel beiktatott 49a. cikk (1) bekezdésében rögzített objektív kritérium alapján a 2009/73 irányelv ugyanis a 2019. május 23-át – a megtámadott irányelv hatálybalépésének időpontját – megelőzően kiépített szállítóvezetékek tekintetében alkalmazandó. Ezenkívül, amint azt a Parlament lényegében előadja, a megtámadott irányelvvel érintett gazdasági szereplők korlátozott számát egyrészről az magyarázza, hogy az irányelv a különösen költséges, nagy gázinfrastruktúrákat szabályozza, amelyek száma az Unió területén – a területi, gazdasági és geopolitikai korlátokra tekintettel – korlátozott, másrészről pedig az a körülmény, hogy az említett irányelv ezek közül is kizárólag azokat szabályozza, amelyek az Uniót harmadik államokkal kötik össze, amelyekből pedig még kevesebb van.

62 Így – az érintett konkrét gazdasági területre figyelemmel – azon körülmény alapján, hogy a megtámadott irányelvet arra szánták, hogy az csak korlátozott számú, azonosított vagy az irányelv elfogadásakor azonosítható gazdasági szereplőre vonatkozzon, nem tekinthető úgy, hogy e gazdasági szereplőket az említett irányelv – ezen jogi aktus címzettjeihez vagy egyedi határozatok címzettjeihez hasonló módon – személyükben érintette.

63 Igaz, hogy a Bíróság az 1994. május 18-i Codorniu kontra Tanács ítéletben (C-309/89, EU:C:1994:197) elismerte, hogy egy normatív jellegű rendelkezés bizonyos körülmények között bizonyos érdekelt gazdasági szereplőket személyükben érinthet. Erre az ítélkezési gyakorlatra azonban a jelen ügyben nem lehet hivatkozni, mivel az említett ügyben vitatott rendelettől eltérően a jelen ügyben megtámadott irányelv nem sértette a felperes konkrét jogait (lásd ebben az értelemben: 1995.

november 23-i Asocarne kontra Tanács végzés, C-10/95 P, EU:C:1995:406, 43. pont). Ugyanez vonatkozik a 2014. február 27-i Stichting Woonlinie és társai kontra Bizottság ítéletre (C-133/12 P, EU:C:2014:105) való hivatkozásra.

64 A jelen ügyben ugyanis a felperes állításával ellentétben, amint azt a Törvényszék a fenti 42. pontban megállapította, a felperes nem rendelkezett ahhoz fűződő joggal, hogy az Északi Áramlat kettős gázvezeték-rendszert bármely uniós szabályozási korlátozástól mentesen üzemeltesse vagy tovább üzemeltesse, legalábbis e gázszállító vezetéknek az Unió területén, a jelen esetben egy tagállam parti tengerében található részét illetően. Ezért azon körülmény alapján, hogy a felperes a megtámadott irányelv elfogadásakor a 2009/73 irányelv területi és/vagy tárgyi hatályának kiterjesztése által érintett gazdasági szereplők azonosított vagy azonosítható szűk köréhez tartozott, nem lehet úgy tekinteni, hogy a felperest a megtámadott irányelv személyében érinti, mivel nem vitatott, hogy ezen irányelv az uniós jogalkotó által a szóban forgó jogi aktusban meghatározott objektív jogi és ténybeli helyzet folytán alkalmazandó. A felperes továbbá nem bizonyította, hogy e jogalkotó a megtámadott irányelvet a felperes vagy a felperes által hivatkozott, 2019. május 23-án már üzemben álló négy másik gázvezeték helyzete sajátosságainak figyelembevételével fogadta volna el.

65 Végül, ami a felperesnek az Északi Áramlat gázvezeték üzemeltetőjeként folytatott tevékenységére a megtámadott irányelv által gyakorolt jelentős gazdasági hatásra alapított érvelését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az a tény, hogy egyes gazdasági szereplőket valamely általános hatályú aktus gazdaságilag jelentősebb mértékben érint, mint másokat, nem elegendő azok e más gazdasági szereplőkkel szembeni egyénítéséhez, amennyiben ezen aktus – mint a jelen ügyben – mindenesetre egy objektíven meghatározott helyzet tekintetében alkalmazandó (lásd ebben az értelemben: 1997. december 18-i Sveriges Betodlares és Henrikson kontra Bizottság végzés, C-409/96 P, EU:C:1997:635, 37. pont; 2010. március 2-i Arcelor kontra Parlament és Tanács ítélet, T-16/04, EU:T:2010:54, 106. pont; 2011. december 16-i Enviro Tech Europe és Enviro Tech International kontra Bizottság ítélet, T-291/04, EU:T:2011:760, 110. pont).

66 Ezenkívül pusztán az a körülmény, hogy a felperes egy új uniós szabályozás miatt fontos bevételi forrástól eshet el, nem bizonyítja, hogy egyedi helyzetben van, és nem elegendő annak bizonyításához, hogy e szabályozás őt személyében érinti. E tekintetben ugyanis a felperesnek a Törvényszék előtt bizonyítékot kell szolgáltatnia azon körülményekre vonatkozóan, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy az állítólagosan elszenvedett kár bármely más, az említett szabályozással hozzá hasonló módon érintett gazdasági szereplővel szemben egyénítheti őt (2011. december 16-i Enviro Tech Europe és Enviro Tech International kontra Bizottság ítélet, T-291/04, EU:T:2011:760, 110. pont), ami a jelen ügyben hiányzik.

67 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a felperest a megtámadott irányelv személyében sem érinti.

68 Következésképpen a keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani anélkül, hogy határozni kellene a felperes eljáráshoz fűződő érdekének fennállásáról vagy a megtámadott irányelv csupán részleges megsemmisítésére irányuló kérelmeinek elfogadhatóságáról.

A beavatkozási kérelmekről

69 Az eljárási szabályzat 144. cikkének (3) bekezdése értelmében, ha az alperes a 130. cikk (1) bekezdése szerinti, elfogadhatatlansági vagy hatáskör hiányára alapozott kifogást nyújt be, a beavatkozási kérelmekről csak e kifogás elutasítása vagy az eljárást befejező határozatban való eldöntéséről szóló határozat meghozatala után lehet határozni. Ezenkívül ugyanezen szabályzat 142. cikkének (2) bekezdése értelmében a beavatkozás okafogyottá válik többek között akkor, ha a Törvényszék a keresetlevél elfogadhatatlanságát állapítja meg.

70 Márpedig tekintettel arra, hogy a Törvényszék a jelen ügyben helyt adott az elfogadhatatlansági kifogásoknak és a jelen végzés következésképpen befejezi az eljárást, az Észt Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság és a Bizottság által előterjesztett, beavatkozás iránti kérelemről már nem szükséges határozni.

A költségekről

71 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Parlament és a Tanács kérelmének megfelelően a felperest kötelezni kell a költségek viselésére.

72 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. Ezenkívül az említett eljárási szabályzat 144. cikkének (10) bekezdése alapján, ha az alapügyben a beavatkozási kérelemről történő határozathozatalt megelőzően befejeződik az eljárás, a beavatkozást kérelmező, valamint a felperes és az alperes maguk viselik a beavatkozási kérelemmel összefüggésben felmerült saját költségeiket. Következésképpen a felperes, a Parlament és a Tanács, valamint az Észt Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság és a Bizottság maguk viselik a beavatkozási kérelmekkel kapcsolatban felmerült költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.

2) Az Észt Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság és az Európai Bizottság által benyújtott beavatkozási kérelmekről nem szükséges határozni.

3) A Törvényszék a Nord Stream AG-t kötelezi az Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa költségeinek viselésére, a beavatkozási kérelmekkel kapcsolatban felmerült költségek kivételével.

4) A Nord Stream, a Parlament és a Tanács, valamint az Észt Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság és a Bizottság maguk viselik a beavatkozási kérelmekkel kapcsolatban felmerült költségeiket.

Luxembourg, 2020. május 20.

E. Coulon
hivatalvezető

J. Svenningsen
elnök